

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Obdo/26/2020
Identifikačné číslo spisu:	7216207182
Dátum vydania rozhodnutia:	29.04.2020
Meno a priezvisko:	JUDr. Katarína Pramuková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2020:7216207182.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: LITA, autorská spoločnosť, so sídlom Mozartova 4093/9, Bratislava, IČO: 00 420 166, zastúpeného advokátkou JUDr. Dagmar Kubovičovou, so sídlom Nám. Biely kríž 3, Bratislava, proti žalovanému: BUILDINGS CITY, s.r.o., so sídlom Južná trieda 117, Košice, IČO: 45 254 389, o zaplatenie 2 964,- eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 36Cb/45/2016, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 28. februára 2019, č. k. 2Cob/163/2018-240, takto

rozhodol:

- I. Dovolanie odmieta.
- II. Žalovanému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) rozsudkom z 28. februára 2019, č. k. 2Cob/163/2018-240 potvrdil rozsudok Okresného súdu Košice II (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) z 12. júna 2018, č. k. 36Cb/45/2016-168 v napadnutých výrokoch III. a IV., ktorým okresný súd I. návrh žalovaného na prerušenie konania zamietol, II. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1 083,- eur s príslušenstvom, III. v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 26,92 %. Žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

1.1. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca si žalobou uplatnil nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia s poukazom na znenie ustanovení § 56 ods. 1 a 81 ods. 1 zákona č. 618/2003 Z. z. s tvrdením, že žalovaný v zariadení V. používal predmety ochrany spravované žalobcom bez uzatvorenej licenčnej zmluvy, ktoré si vyúčtoval ako dvojnásobok obvyklej licenčnej ceny za rok 2015 podľa svojho sadzobníka. Poukázal na to, že podstatným bolo zistenie, aká je výška bezdôvodného obohatenia za neoprávnený výkon práva žalovaným, čiže aká bola v roku 2015 obvyklá odmena za využívanie predmetov ochrany, ako to uviedol súd prvej inštancie.

1.2. Krajský súd poukázal na stanovisko Ministerstva kultúry Slovenskej republiky, v zmysle ktorého majú byť pri určení výšky odmeny zohľadnené kritéria primeranosti, spravodlivosti a vôle zastupovaných nositeľov práv, ktorí sú oprávnení určiť, akú odmenu za použitie predmetov ochrany požadujú. Zo sadzobníka žalobcu tieto kritéria podľa odvolacieho súdu nevyplyvajú a v zhode s

okresným súdom, uzavrel že žalobcom tvrdená obvyklá odmena 26,- eur na rok za 1 TV prijímač nie je preukázaná, a za dôkaz o obvyklosti nemožno považovať, že túto odmenu akceptovalo 218 používateľov. Za správne považoval krajský súd aj konštatovanie okresného súdu, že žalobcom predložený sadzobník je jednostranne vytvorený na základe vlastného rozhodnutia žalobcu, keďže za preukazné nemožno považovať ani tvrdenie, že sadzobník žalobcu akceptovalo 218 subjektov. Tento počet je zanedbateľný pri celkovom počte hotelov a reštaurácií na území Slovenskej republiky. Odvolací súd sa pritom stotožnil so záverom okresného súdu, ktorý za primeranú výšku odmeny považoval sumu 9,50 eur za jeden TV prijímač na rok.

2. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal dňa 18. mája 2019 dovolanie žalobca, ktorým sa domáhal, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania vyvodzoval z ustanovenia § 420 písm. f/ Civilného sporového poriadku (ďalej aj „C. s. p.“).

2.1. Dovolať po rozsiahlej rekapitulácii doterajšieho priebehu konania (takmer 9 strán z celkom 12 a pol strany dovolania - pozn. dovolacieho súdu) uviedol, že odvolací súd sa dostatočným spôsobom nevysporiadal s jeho odvolacími námietkami, v dôsledku čoho došlo k arbitrárnemu konaniu odvolacieho súdu. Z napadnutého rozsudku nie je podľa žalobcu zrejmé, akými úvahami sa odvolací súd riadil, keď poskytol neoprávnenému používateľovi výhodu oproti oprávneným používateľom, ktorí získavali licenciu na používanie ním kolektívne spravovaných diel za iných podmienok, ako to ustálili konajúce súdy v rozhodovanom spore. Odvolací súd tak nesporne motivuje používateľov k tomu, aby neuzatvárali pred používaním diel licenčné zmluvy.

2.2. Žalobca pritom poukázal na viaceré rozhodnutia všeobecných súdov (okresných súdov aj krajských súdov), v ktorých sa súdy stotožnili s jeho argumentáciou, ktorú predniesol konajúcim súdom aj v rozhodovanom spore. Jedine v predmetnom spore súdy nižšej inštancie ustálili, že obvyklou odmenou za používanie diel literárnych, dramatických, hudobnodramatických, choreografických, audiovizuálnych, fotografických, diel výtvarného umenia, architektonických diel a diel úžitkového umenia, formou verejného prenosu technickými zariadeniami v roku 2015 je odmena stanovená podľa sadzobníka SOZA, teda odmena za používanie diel hudobných.

3. Žalovaný sa k dovolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“), ako súd dovolací (podľa § 35 C. s. p.), po zistení, že dovolanie podal včas žalobca zastúpený advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.), dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 C. s. p.) dovolací súd uvádza nasledovné:

5. Vo veci rozhodujúci senát dovolacieho súdu konštatuje, že námietka nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu nezakladá prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ C. s. p. automaticky v každom jednom prípade, keď sa neúspešná strana nestotožní s rozhodnutím odvolacieho súdu (prípadne aj súdu prvej inštancie). Naopak k posudzovaniu prípustnosti dovolania pri uplatnení námietky nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu treba pristupovať individuálne s prihliadnutím na konkrétnu rozhodovanú vec. Na mieste je tak reštriktívny prístup.

5.1. Prípustnosť dovolania na základe tvrdenej nepreskúmateľnosti rozhodnutia môže byť daná v prípadoch, ak odvolací súd nedostatočným odôvodnením svojho rozhodnutia znemožní strane v dovolaní uplatniť dovolací dôvod podľa § 432 C. s. p., t. j. namietat nesprávne právne posúdenie veci (rovnako aj 3Obdo/42/2019); ak odvolací súd uskutoční výklad právneho predpisu na zistený skutkový stav veci, ktorý je ústavne nesúladný, svojvoľný a bez presvedčivého a racionálneho logického odôvodnenia (viď aj 3Obdo/72/2016 a 3Obdo/10/2017), alebo ak sa odvolací súd nevysporiada so skutočnosťou, ktorá je kľúčová pre rozhodovaný spor a má podstatný vplyv na výsledok konania (viď aj 3Obdo/93/2019).

5.2. V rozhodovanom spore podľa názoru dovolacieho súdu nešlo o žiadnu z výnimiek uvedených vyššie. Z obsahu dovolania je zrejmé, že žalobca ním vyjadruje len svoj nesúhlas s tým, že konajúce súdy jeho žalobe nevyhoveli v plnom rozsahu, ale len čiastočne. Už v uznesení z 11. apríla 2019, sp. zn. 3Obdo/2/2019 dovolací súd skonštatoval, že „prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p. nezakladá všeobecná nespokojnosť dovolať sa s rozhodnutím odvolacieho súdu (prípadne aj súdu prvej inštancie), ktoré vyznelo v jeho neprospech. Na zdôraznenie uvedeného dovolací súd dáva do

pozornosti, že právo na spravodlivý súdny proces neznamena právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04).“ Uvedený záver je plne aktuálny aj v rozhodovanej veci.

6. Nad rámec uvedeného dovolací súd uvádza, že konajúce súdy svoj záver o ustálení výšky bezdôvodného obohatenia presvedčivým spôsobom odôvodnili, keď skonštatovali, že rozhodujúca je obvyklá výška odplaty v danom čase a mieste, a nie sadzobníkom žalobcu jednostranne určená výška odplaty. Predmetný záver súdov nižšej inštancie pritom zodpovedá spôsobu určenia bezdôvodného obohatenia získaného plnením bez právneho dôvodu podľa § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka, vrátane určenia toho, koho zaťažuje dôkazné bremeno na preukázanie výšky bezdôvodného obohatenia (k tomu viď aj 3Obo/5/2019).

6.1. Správnosť (prípadne nesprávnosť) záveru súdov nižšej inštancie, či pri určení výšky bezdôvodného obohatenia je rozhodujúca výška odplaty, ktorú požaduje iná organizácia kolektívnej správy autorských práv, je predovšetkým otázkou výkladu a aplikácie ustanovenia § 56 ods. 1 zákona č. 618/2003 Z. z., a teda týka sa právneho posúdenia veci. Z uvedeného je tak zrejmé, že dovolateľ nesúhlasí predovšetkým s právnym posúdením veci konajúcimi súdmi, ktoré je však možné uplatniť v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 432 C. s. p., v zmysle ktorého je dovolanie prípustné podľa § 421 ods. 1 C. s. p., a nie v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 431 C. s. p., v zmysle ktorého je dovolanie prípustné podľa § 420 C. s. p. Predmetná skutočnosť vyplýva aj z judikátu č. 24/2017, podľa ktorého nesprávne právne posúdenie veci nezakladá procesnú vadu zmätočnosti. Tento judikatórny záver platí aj v prípadoch, kedy je prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 C. s. p. vylúčená s poukazom na znenie ustanovenia § 422 C. s. p., ako je tomu v rozhodovanom spore.

6.2. Dovolací súd z uvedeného dôvodu konštatuje, že odvolací súd pri svojom rozhodovaní neznemohol žalobcovi realizáciu jemu patriacich procesných práv, a preto konanie pred krajským súdom nebolo poznačené dovolateľom tvrdenou vadou zmätočnosti uvedenou v ustanovení § 420 písm. f/ C. s. p.

6.3. Na predmetnom závere (keďže odôvodnenie rozsudkov súdov nižšej inštancie je presvedčivé v otázke kľúčovej pre rozhodnutie v spore) nemôže nič zmeniť ani odkaz žalobcu na viaceré rozsudky okresných a krajských súdov, ktoré sa s jeho argumentáciou stotožnili a jeho žalobám vyhovel v celom rozsahu. Osobitne považuje dovolací súd za potrebné uviesť, že zo strany dovolateľa je nanajvýš nekorektné v dovolacom konaní argumentovať rozsudkami pre zmeškanie vydanými okresnými súdmi, keďže pri ich vydávaní sa neskúma ani len právny základ uplatneného nároku, ale len splnenie podmienok podľa § 273, resp. § 274 C. s. p.

7. Vzhľadom k tomu, že konanie pred súdmi nižšej inštancie nebolo poznačené namietanou vadou zmätočnosti uvedenou v ustanovení § 420 písm. f/ C. s. p., najvyšší súd dovolanie žalobcu odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. c/ C. s. p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je procesne prípustné.

8. O trovách dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 C. s. p. tak, že úspešnému žalovanému náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, nakoľko mu v dovolacom konaní preukázateľne žiadne trovy nevnikli (k tomu viď judikát č. R 72/2018).

9. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.